

stillet i Betænkningens Sp. 691—94, forekommer det mig, at man faar et endnu be-
 drøveligere Indtryk end nogenfinde tilforn af
 vort Søværns Nutid og Fremtid. Man gjen-
 finder fuldstændig her den samme Usikkerhed
 og Mangel paa samlet og ordnet Plan, som
 desværre i en Række af Aar har gjort sig
 gjældende med Hensyn til Fornyelsen af vor
 Marine, og som mere end noget somhelst Andet
 indeholder et sørgeligt Billede om, at „de
 Danstes Vel til Ros og Magt“, saaledes som
 det ved en minderværdig Leilighed blev yttret,
 ikke længere vil kunne føre os til nogen af
 Delene. Naar man læser om den oprindelige
 Opgave, som kom fra Marineministeriet, og
 den første Befarelse, som blev given derpaa,
 derpaa om det næste Forsøg, som blev gjort,
 og det tredje og fjerde, som efterhaanden fuld-
 stændigt forandrede det hele Standpunkt paa
 hvilket Marinen stod med Hensyn til de nye
 Skibe, som skulde bygges, saa synes det mig
 at være aldeles forgjæves at spørge om, hvad
 det er, som Marineministeriet da egentlig hol-
 der fast paa, hvad der er dets Princip, dets
 Plan, dets Ledesfjerne. Det er ikke længere
 saaledes som ifjor Forsaag Dybgaandet, ikke
 heller Pantseret, ikke heller Kanonerne, ikke
 heller Hurtigheden, ikke engang heller Pengene;
 intet af disse Punkter holder man fast paa
 som det urokkelige Udgangspunkt, hvorefter
 Resten maa rette sig. Det ærede Medlem for
 Helsingør gjorde, da han var Marineminister,
 dog idetmindste et Forsøg paa at tilvejebringe
 en samlet Plan for Marinens fremtidige Ud-
 vikling, og som sit fundamentale Princip op-
 stillede han Sætningen om de 12 Fods Dyb-
 gaande. Jeg tror nu vel ikke, at dette i og
 for sig var noget heldigt eller rigtigt Grund-
 lag, men jeg erkjender paa den anden Side
 villig, at idet den daværende Marineminister
 opstillede dette som det faste Grundlag, gjorde
 han det første alvorlige Forsøg i lang Tid
 paa at giuude en bestemt Plan. Jeg opfattede
 ikke det ærede Medlem, da han som Minister
 opstillede denne Fordring om de 12 Fod, som
 om det nødvendigvis var 12 Fod og hverken
 en Tomme derover eller derunder. Jeg forstod
 meget vel, at han dermed kun vilde give en ge-
 nerel Betegnelse, og jeg opfattede meget vel,

hvad hans Tanke var dermed; det var kun
 saadan omtrent 12 Fod og Skibe til at
 særdes i vore Farvande „i snevære Forstand“.
 Det ærede Medlem viser sig imidlertid nu selv
 at have forladt det Grundlag, der saaledes af
 ham var givet for en endelig Ordning; thi,
 naar det ærede Medlem ikke er fastere i sit
 Grundlag, end at han kan være ret glad ved,
 at man nu er kommen fra de 12 Fod til
 15 Fod, saa svinder jo ogsaa hint Grundlag
 aldeles bort under vore Fødder. Det ærede
 Medlem kunde som Minister paa ingen Maade
 gaa ind paa 13 ½ eller 14 Fods Dybgaande,
 han vilde ikke vide mere af Skibe som „Vind-
 ormen“; men nu er han ret glad ved et Skib,
 der beregnes til 15 Fod og maasse kommer
 lidt dybere endnu. Altsaa brister ogsaa dette.
 Hvis jeg ikke feiler meget, blev der i forrige
 Forsaag nedsat en Kommission af sagkyndige
 Søofficerer til at undersøge det Spørgsmaal,
 om der paa Grundlag af hine 12 Fods
 Dybgaande kunde bygges en Plan for vort
 Søværns Udvikling. Jeg veed ikke rettere,
 end at denne Kommission har afgivet sin Be-
 tænkning, og, hvis denne Betænkning ikke er
 niiddelt Finantsudvalget, hvad jeg ikke veed,
 saa vilde jeg anse det for i høj Grad nyt-
 tigt for hele Marine-spørgsmaalets Døftelse,
 om den snarest mulig kom frem; thi den
 maatte kunne give os endel nødvendige Op-
 lysninger til Veiledning i det Mørke, hvori
 vi famle, og hvori Ministeriet nu Aar for
 Aar har undladt at være vor virkelige Veile-
 der og Fører. Der er blevet talt Meget om,
 hvorvidt det Skib, som nu er under Bygning,
 er „tidssvarende“ eller ikke, og det er gjort
 gjældende, at ethvert Skib, som nutildags bli-
 ver sat paa Stabelen, naar 3—4 Aar ere
 forløbne, ikke længere er tidssvarende, men vil
 findes overfløjet af nye Fremskridt i Artilleri
 og Pantser. Dette er ganske vist en Sand-
 hed. Men der er dog et meget stort Spring
 imellem dette at bygge Skibe, ved hvilke man
 gjør det Yderste, som man for Diebliffet kan
 gjøre, ved hvilke man søger at naa Hvide-
 punktet efter den vundne Erfaring, og saa
 dette Andet, som Ministeriet har gjort, at sætte
 paa Stabelen et Skib, om hvilket man alle-
 rede veed, at om det nu i dette Diebliff stod